

underskuddet på menneskelige muligheder og frihed, på ressourcer hos kvinder og på viden bærer en stor del af skylden for den stagnation, der er i de arabiske lande. Det vil sige, at fraværet af respekt om menneskerettigheder, stærke, udemokratiske institutioner og fattigdom hænger uløseligt sammen, fordi mennesker ikke kan gøre en forskel uden frihed og deltægelsesmuligheder.

Debatten i dag, og jeg takker SF for initiativet, handler om, hvordan vi kan styrke indsatsen for menneskerettigheder, herunder ikke mindst i det danske samarbejde med udviklingslandene.

Lad mig slå fast, at vi er stærke tilhængere af at fremme demokrati og menneskerettigheder, som jo udgør en hovedmålsætning i dansk udviklingsbistand, som det også fremgår klart af »Partnerskab 2000«, ligesom vi også er enige i, at vi skal arbejde aktivt for de danske målsætninger om torturbekæmpelse, om oprindelige folk osv.

Vi har selvfølgelig til stadighed behov for at effektivisere arbejdet med at leve op til den målsætning, og her spiller både vores bilaterale og multilaterale engagement en helt central rolle. Desværre har regeringen i en række tilfælde valgt, hvad jeg vil kalde en etbenspolitik ved at vende lande som Zimbabwe, Malawi og Eritrea og ikke mindst deres befolkninger ryggen.

Vi er fuldstændig enige i, at det er den danske regerings klare ansvar at sige fra, og at det skal have konsekvenser, hvis der er store tilbageslag for demokrati og menneskerettigheder i samarbejdslandene. Men det bliver kun en etbenspolitik, hvis man ikke, samtidig med at man fjerner eller skærer ned i bistanden til landet via regeringen, vil samarbejde via ngo'er og styrke de kræfter i opposition og det civile samfund, udstødte grupper, sårbare grupper, som rent faktisk kæmper for demokrati og menneskerettigheder. Det bliver altså kun etbenspolitik, hvis man kun skærer ned i forhold til samarbejdet regering til regering, men ikke styrker de undertrykte, udstødte, de demokratiske kræfter.

Der kan man selvfølgelig spørge: Har den danske regering øget støtten til disse kræfter i Zimbabwe, Malawi og Eritrea? Det er et spørgsmål, jeg kan stille til regeringen. Jeg tror, jeg kender svaret, og at vi må konstatere, at det har man ikke. Vi mangler altså handling ud over de mange fine ord, som i øvrigt er i den udmærkede beretning, som regeringen har sendt til Folketinget om menneskerettighedsarbejdet.

Lad mig derfor afslutningsvis opfordre til, at Danmark kommer mere i offensiven på det område her, at man fører en tobenspolitik og ikke kun etbenspolitik, men også at man prøver at bruge EU som global aktør i forhold til at fremme menneskerettighederne. Vi har jo i EU mange redskaber, vi har Cotonou-aftalen om samarbejde og bistand med tredjelande, vi har de forskellige samarbejdsaftaler med andre lande, vi har dialogerne med problematiske lande, vi har vores engagement og vores opbakning til FN-arbejdet på området. Vi har også set, hvordan EU i øvrigt i modsætning til USA spillede den afgørende rolle i oprettelsen af Den Internationale Straffedomstol i Haag ved bl.a. at sende et klart signal til alle sine samarbejdslande om at ratificere aftalen, så man kunne etablere domstolen. Derfor mener jeg, at vi i den her debat også skal pege på, at EU kan bruges som et meget aktivt redskab.

Men som sagt takker vi for debatten, og vi skal blot opfordre regeringen til at føre en tobenspolitik og ikke en etbenspolitik på det her område.

Kl. 16.00

(Kort bemærkning).

Keld Albrechtsen (EL):

Jeg synes jo, at hr. Jeppe Kofod giver en udmærket fortolkning af det forslag til vedtagelse, som han selv er medforlagsstiller til. Den fortolkning, som jeg hører hr. Jeppe Kofod komme med her, er, at der skal gøres en mere aktiv indsats især i de tilfælde, hvor man har været nødsaget til at indstille bistanden til et regeringsapparat, som undertrykker befolkningen; der skal gøres en indsats for, at bistanden når ud til den fattige befolkning i det pågældende land – faktisk en ekstra indsats.

Sådan hører jeg også, hr. Jeppe Kofod sige det. Men er det ikke rigtigt, at en sådan fortolkning af forslaget til vedtagelse faktisk forudsætter en ændring af praksis af den nuværende regering?

(Kort bemærkning).

Margrete Auken (SF):

Jeg har det på samme måde. Jeg vil godt høre: Hvad er det for en garanti, Socialdemokraterne har fået for, at de ikke nu lægger stemmer og det gode navn og rygte til en strategi, som vi kun kender som en nedskæringsstrategi, når det gælder menneskerettighederne? Altså dette, at menneskerettighederne blev brugt så eksplicit